

Zpravodaj

95. JIRÁSKŮV HRONOV

#PROSTEHRONOV

Michal Boltnar: Gymnastika je radost. I když všechno bolí

Michal Boltnar se z reprezentanta sportovní gymnastiky proměnil v klíčovou postavu novocirkusové scény. Už patnáct let působí ve skupině Cirk La Putyka a své bohaté zkušenosti dnes předává i jako pedagog. Na Jiráskově Hronově vede seminář zaměřený na gymnastiku a akrobacii. „Když vidím radost z pohybu i u úplných začátečníků, vím, že to má smysl,“ říká.

Jak ses dostal z reprezentační gymnastiky až k novému cirkusu?

Život vás někdy nasměruje tam, kam má. V roce 2010 jsem končil sportovní kariéru a ozval se mi Rostě Novák, že shání akrobata do nové inscenace Cirk La Putyka. Šlo o představení *Up'n'Down* s disciplínou teeterboard. Zkusili si mě, sedli jsme si a od té doby to jelo. Už je to patnáct let a pořád je to jízda.

Co tě na novocirkusovém přístupu k pohybu nejvíce přitahuje?

Celý život jsem se hýbal, gymnastika je v naší rodině tradice. Rodiče byli reprezentanti i kaskadéři, dělali cirkus – a mně se to jako dítěti líbilo. Když jsem končil se sportem, přišla nabídka od Rosti v pravou chvíli. Mohl jsem užítkovat, co jsem se dvacet let učil. A navíc – na rozdíl od sportu vám tady lidé zatleskají, místo aby vás hodnotili číslem.

Vzpomeň si na první moment, kdy tě okouzilo spojení pohybu a umění?

Bylo to právě s Rostou. Znali jsme se od pohledu už ze školy, vždycky jsme se tak nějak zdravili, měli jsme k sobě blízko. Vznikla skvělá parta a najednou jsem mohl dělat to, co mě fascinovalo u rodičů – houpačku, teeterboard. V Česku to moc lidí nedělá, a právě to mě motivovalo.

Co si mají účastníci z tvého semináře odnést, kromě svalového vyčerpání?

Radost. Gymnastika není pro každého, ale když někoho nadchne, je to krásné. Učím děti, dospělé i studenty AMU – a baví mě, když se někdo překoná, zvedne nohy nad hlavu a najednou zjistí, že to jde. Nejde o výkon, ale o obratnost, orientaci a otevřenou mysl. Když mi dneska jedna slečna poděkovala, že jsem jí odboural odpor ke sportu, věděl jsem, že to dělám dobře.

Jak reagují divadelníci, kteří nejsou zvyklí na takovou fyzickou zátěž?

Zpočátku se diví, co všechno se dá dělat. Ale když vidí pokrok – i maličký – tak je to nakopne. Často slyším: „Děkuju, že jste mi to ukázal jinak.“ Snažím se být přísný i zábavný zároveň, aby z toho nikdo neměl trauma. Ale ano, tři hodiny denně tři dny po sobě – to prostě bolí.

Jaké principy si přenášíš z cirkusu do výuky herců?

Nejde jen o techniku. Je to o tom naučit se ovládat tělo, ať už ho pak člověk použije pro tanec, herectví, nebo pohybovou improvizaci. Gymnastika je základ. Učím tak, jak mě učili rodiče – přes hru, zábavu, ale i s vědomím, že nic není zadarmo.

Zmiňuješ často teeterboard. Můžeš ho přiblížit laikům?

Je to obrovská houpačka. Jeden na jednom konci, druhý ho vystřelí a on letí, točí salta a dopadá zpět. Je to krásné, ale extrémně nebezpečné. Opravdu to není pro každého. Když se někdo ztratí ve vzduchu nebo se netrefí, může to špatně dopadnout.
pokračování na str. 2

3 pondělí
4. 8. 2025

Babičko, jak to děláte?

Patří-li nějaký anglicismus v poslední době k takzvaným „buzzwordům“ (odborně by se jistě řeklo něco jako „bzukonyma“), je to zcela určitě longevity či dlouhověkost. Je to zaříkadlo, které prodává všechno od doplňků stravy přes kurzy dýchání palcem u nohy po volnější slipy. Komerce vředycky věděla, jak podrbat za ouškem opravdové lidské touhy. To mě paradoxně zásobuje jistou nadějí. I když své životy veskrze vyplňujeme frfáním, skuhráním a pindáním na poměry vespole i ne-duhy individuální, není nám ani zdaleka tak blbě, abychom si to tu nechtěli protáhnout, a ještě za to bohatě zaplatit marketérům důkladně monetizovaných charakterů. Zvlášť, když prodloužit si život prý nikdy nebylo jednodušší. Stačí denně polknout vhodnou piluli, na které pracoval někdo, kdo ve videu na sockách vypadá sexy a koho Forbes označil za startupovou hvězdu. A je to.

Pravda možná vítězí nad lží a nenávistí, s příběhem a pohodlím má však opakovaně problém uhrát cokoli lepšího než drtivý debakl. Laskavý čtenář odpustí nevyslovenou frázi „vědci zjistili“, nicméně skutečnost je zřejmě taková, že základním a neopomenutelným impulsem obnovy buněk, a z toho plynoucího omlazení, je zkrátka nepohodlí. Ano, tkáně se musí narušit, potřhat, zchladit, vyhladovět či jinak šokovat, aby v sobě obnovily energii kypět a prosperovat. Zapomněli jste, že představení je v Sokolovně, a museli jste ji vzít prudkou ztečí? Usnuli jste v Tritonu zaklesnutí do plůtku či uhlo-příčně schodištěm školy? Nevyšla na vás ráno teplá voda? Chodíte denně na seminář z privátu, který není v Polsku jen velkorysostí jinak pečlivého geodeta? Gratuluji, zakládáte si na dlouhý život.

Mozek je ze 70 % tuk. Představa, jak tiše geniálním v pohodlné lenošce jen tím, že dlabu skvostný dezert, který má kalorickou hodnotu asi jako koks (míněn uhelný), je magicky přitažlivá. Nakonec gravitace a hmotnost, to šlo vředycky dohromady. I tady je však pravda mnohem méně populární, i mozek se zkrátka musí přiměřeně namáhat, má-li zůstat svěží. Vzal jsem si na pomoc internetu celého světa a zadal Googlu, aby mi našel, jak často se vyskytuje spojení „pohodlná námaha“. Asi vás valně nepřekvapí, že výskyt našel jediný, a to v jogínské příručce. Duše patrně není povahy buněčné, přesto se dle vzoru *mens sana in corpore sano* v komfortní zóně mladá neudrží. Nebo ano? Bezstarostnost sluší, zkušenost zkruší? Fénix dneška by asi měl být bezemisní a bezpečný, zkrátka, nešlo by to bez toho hoření? Není na to nějaký šikovný prášek? Jiráskovu Hronovu je přes četné peripetie devadesát pět. Pro člověka číslo, které lze považovat za pokročilou dlouhověkost. Co asi ve výše uvedeném kontextu znamená přání „všeho nejlepšího“?

Jan Duchek

pokračování ze str. 1

padnout. Je to disciplína, kde musíte absolutně důvěřovat partákovi.

Jak dlouho se dá v takové náročné disciplíně fungovat?

Už osm let skuhrám, ale pořád funguju. Ještě hrají v Putyce, i když už ne tak často. Asi do příštího října to potáhnu a pak už spíš učít. Ale hlavní je se hýbat, dělat, co člověka baví, i když už to nejde jako před patnácti lety.

Kdy ses naposledy při práci s tělem zasmál?

Směju se pořád. Třeba v zákulisí, kde si s kolegy navzájem popisujeme, co všechno nás bolí, než vylezeme na jeviště. Ale jakmile vystoupíme před diváky, jedeme naplno. A to je krásný.

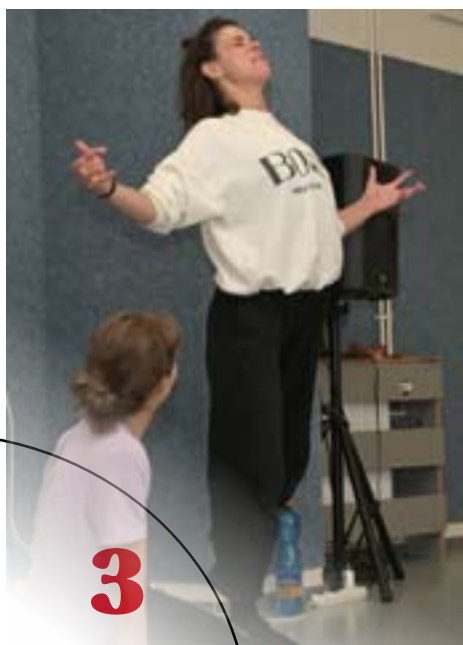
A nakonec: kdybys měl superhrdinskou schopnost spojenou s pohybem, jaká by to byla?

Létání. Ulevilo by se mi kolenům. Pořád skáču, běhám, a s operovaným kolenem je to někdy náročné. Ale baví mě to pořád.

Honza Šoácha

Seminář GA – Seminář HI – Seminář POP

3

pondělí 4. 8. 2025

Baví mě, když věci nejdou hned rozluštit

Jakub Heřmánek se po deseti letech vrátil k režii a rovnou se pustil do výjimečného textu plného vrstev a tajemství. Společně s divadlem Načerno vytvořil inscenaci, která balancuje na pomezí reality a fantasy, klipovosti a thrilleru. „Chtěl jsem diváky vtáhnout do světa, který je sice temný, ale nejednoznačný. A kde všechno musí nakonec zaklapnout,“ říká.

Proč jste si vybrali právě tento text? Co vás na něm jako režiséra zaujalo?

Četl jsem ho už dlouho před tím, než jsme se jej rozhodli inscenovat. Dlouho jsem jej nosil v hlavě. Nejvíc mě na něm zaujalo to, že jsem ho zpočátku vůbec nechápal. Bavilo mě množství dějových vrstev, možností výkladů a interpretací. Je bezva, že si v tom každý může najít něco, co ho zaujme. Ať už jde o příběh postavy, nebo problémy zla zobrazovaného světa, které jsou stále aktuální. Ale jak už jsem řekl, nejvíc mě zaujalo to, co se nedá moc popsat. To mě přitahovalo i proto, že celá inscenace souvisí s fantasy světem, který je hodně o představitosti. Bavily mě přeházené scény i forma, která není klasická.

Inscenace balancuje mezi thrillerem, sci-fi a existenciální výpovědí. Jak jste tedy přistupovali k formě, která skutečně není ani trochu tradiční?

Od začátku jsme se shodli na tom, že chceme inscenaci založit na vizuálu. Na výrazných kostýmech ve svébytném světě, který je na pomezí reality a fantasy hry. Důležitá ale byla i určitá komiksová stříhovost nebo klipovitost představení. Tak, aby se přeházené scény postupně skládaly do smysluplného celku. Aby měl smysl celý labyrint a aby dobře vyzněla hádanka, která je pro inscenaci klíčová. Aby všechno nakonec zaklaplo.

Tým, který se na představení podílel, je stejný jako ve vašich předchozích představeních?

Soubor je víceméně stejný. Největší změna byla vlastně v tom, že jsem režíroval i já a ne Lukáš Křížek sám, jak tomu bylo v předchozích letech. Přišel jsem s textem a měl touhu to zkusit. Poslední inscenaci jsem režíroval před deseti lety. Po deseti letech jsem se „vrátil“ k režii. V tom je tedy největší změna. Kostýmy dělala jako v předchozích letech moje žena Barbora Heřmánková, světelný design Michael Simandl a scénu jako vždy Vojta Jelínek. V tomto ohledu je náš tým stálý. V průběhu let se lehce mění herecké obsazení, ale v tomto představení do sebe všechno pěkně zaklaplo.

POMONA Divadlo Radar

Jak poskládat Rubikovu kostku Pomony

Ačkoli Alistair McDowall patří k nejvýraznějším autorům své generace, což tvrdí nejen program k inscenaci *Pomona*, ale i frekvence inscenací jeho her na evropských scénách (včetně londýnského National Theatre či festivalu v Avignonu), u nás se neřadí mezi nejhranější britské autory. Jeho *Pomonu* z roku 2014 uvedli jen studenti Katedry činoherního divadla v roce 2016 v DISKU v režii Jana Holce a překladu Davida Košťáka. Divácké hlasy na tuto inscenaci oceňovaly herecké výkony, vystižení úzkostné a mysteriózní atmosféry a v neposlední řadě i slušnou orientaci v poměrně komplikované struktuře textu.

Po osmi letech po *Pomoně* sáhl soubor Načerno, jedna z dospěláckých odnoží pražského Divadla Radar. Z výše zmíněných oceňovaných hodnot Holcovy inscenace se lze ztotožnit s kvalitou většiny hereckých výkonů. Režijní dvojice Jakub Heřmánek a Lukáš Křížek má proti prvnímu uvedení výhodu v tom, že svět stolních fantasy her, LARPů, noir i snuff filmu a dalších inspiračních zdrojů McDowellovy hry je českému divákovi už daleko známější, takže se v příběhu Ollie hledající svou sestru na území tajemného ostrova uprostřed města, kde se noční můry mění v daleko děsivější skutečnost, orientuje daleko snáze. Přesto na cestě, kterou divák s Ollie prochází, může poměrně snadno zabloudit. Proč tomu tak je, má hned několik důvodů.

Tím prvním je scénografie, jež vsazuje příběh do naprosto neidentifikovatelného a nekonkrétního prostoru, v němž pouze jedovaté zelené světlo procházející ledkovými trubicemi budí dojem agresivity a nebezpečí. Pokud ale inscenátoři kladou jako motto své inscenace větu „Svět kolem nich

se začne rozpadat“, kladu si nutně otázku, jaký svět to vlastně je. A to se ze scénografie i kostýmní všehochuti, byť s pár konkrétními odkazy (sekuritáci), nedozvím.

Tím druhým – a pro mě nejzásadnějším – problémem je opravdu těžko srozumitelný verbální projev herců souboru Načerno. Pokud devadesát procent své pozornosti musím zkoncentrovat k tomu, abych vůbec pochytala smysl slov a vět chrlených buď v rychlopalebném tempu, anebo zahozených ledabylou artikulací, pak už mi zbývá jen velmi málo energie k poskládání dějových a vztahových souvislostí příběhu, natož k čemukoli jinému.

Třetím důvodem, který inscenaci odsuzuje k jisté monotónnosti, je absence skutečného dialogického jednání. Postavy většinou vůbec nemluví k sobě navzájem, ale usazený vedle sebe čelem k divákům, a to (až na výjimky) v poměrně jednotvárně plynoucí intonaci a kadenci.

Čtvrtou bariérou posilující jistotu (už textem danou) rozklíženost příběhu jsou pak i zatmívací pauzy mezi jednotlivými obrazy.

Nevím, možná je to i tím, že nepatřím ke generaci, která se realizuje ve světě fantasy her, ale Rubikovu kostku příběhu a poslání inscenace se mi zkrátka k uspokojivému výsledku poskládat nepodařilo. Ale možná to ani nebylo cílem. Vždyť i Ollie podává představiteli zla Cthulhu jednu kostku za druhou. A i on je odhazuje neposkládané.

Třeba smysl a poslání inscenace *Pomony* je v tom, že tento svět už prostě jednoduše poskládat nelze.

Radmila Hrdinová

4

Roztržený komiks

Britský dramatik Alistair McDowall (*1987) rozhodně nepatří na českých jevištích mezi nejhranější, přestože je autorem desítky her a držitelem několika ocenění. Jediná *Pomona* si v roce 2016 odbyla plnokrevnou českou premiéru v Divadle DISK v režii Jana Holce (spolu s dramaturgem a překladatelem Davidem Košťákem), jinak je možné jeho tvorbu znát pouze ze scénických čtení a skic. Logicky se nabízí domněnka, že tato polozapadlá detektivní hra plná vyšinutých postav a trendy témat (napsaná na objednávku Královské velšské akademie múzických umění), určená pro young adult publikum, musí mít v podání souboru Načerno pražského Radaru úspěch zaručen.

Hra je strukturována jako série asynchronně řazených komiksových situací, v nichž v rychlém sledu v expozici poznáme *in medias res* téměř všechny postavy, a obrys základní zápletky: jistá Ollie (ve 2. nedělní repríze Koralína Baňková) pátrá po své sestře. Dozví se o existenci podivného brownfieldu jménem Pomona ležícího uprostřed Manchesteru, v kterém se její dvojče patrně ztratilo. A protože až potud se v příběhu dá ještě jakž takž orientovat, začne nám to autor svévolně komplikovat. Začne se skoky v čase, jednání postav na chvíli přestane dávat smysl, pohřešovaná vlastně možná ani neexistuje a do dramixéru začne přimíchávat ingredience ve formě vulgarit, drog, prostituce, nájemných vrahů, snuff filmů a továren na embrya

a na orgány. A aby toho nebylo málo, tak to ve skutečnosti není mixér, ale jen taková hra na mixér. Poměrně záhy

se totiž ve špionážním fikčním světě *Pomony* objeví další fikční svět fantasy her na hrdiny inspirovaný třetím fikčním

světem hororových povídek H. P. Lovecrafta a jeho kultem Cthulhu. Mezi všemi těmito světy postavy prostupují a pohybují se ve smyčkách. U každé situace je třeba se na začátku rychle zorientovat na časové ose (a autor k tomu dává relativně málo nápověd), vzpomenout si na všechno, co se stalo předtím nebo už potom, a panel komiksu si tak správně zasadit do nekončícího stripu.

Režiséri inscenace Jakub Heřmánek a Lukáš Křížek se nám spolu s celým uměleckým týmem v této orientaci snaží napomáhat. Scéna Vojtěcha Jelínka je členěna na několik výškových levelů, tvořících s ubíhající vzestupnou horizontálou praktikablů podivnou kubistickou caveu. Na ní, a dokonce i pod ní jsou umístěny jednotlivé situace a prostředí je podpořeno ještě příslušnými ambientními zvuky. Prostor je navíc prošípován zeleným světelným hadem, který se rozsvěcí a zhasíná patrně podle toho, v jaké hloubce fikčních světů se nalézáme, většinu času však spíše trochu překáží herectvu v pohybu po scéně. Ostatně celý světelný design Michaela Simandla je onomu multilevel principu podřízen, střídá se ploché svícení s fokusovaným, sprchy se spodním světlem a ke slovu přijdou i baterky. Prázdné místo mezi panely komiksu, odborně zvané žlab, je v představách (či spíše jen hereckých rekonfiguracích) nahrazeno elektronickou a rockovou hudbou.

Jenže ať se všichni snaží, jak se snaží, celé se to skládá hodně klopotně. Tři herci a čtveřice hereček ve futuristických kostýmech Barbory Heřmánkové se v osmdesátiminutové inscenaci téměř nazastaví, text ubíhá zběsilým tempem, absurdita D&D RPG gangsta grotesky se fraktálně umocňuje a Uroboros se zakusuje do vlastního ocasu, protože ti nejnenápadnější celému tomuhle cirkusu možná šéfují a jim zase možná šefují okřídlení hla-

Pod režii jsou podepsáni dva režiséři. Hádáte se s Lukášem?

Nehádáme se. Málokdy, ale občas se stane, že máme rozdílný názor. Ale vždycky jsme došli k nějakému kompromisu. Věděli jsme, že se nemůžeme hádat, abychom se mohli posouvat. Občas ustoupil jeden a občas ten druhý. Rozhodně se jednalo o příjemnou spolupráci.

Vnímáte v průběhu zkoušení paralelu mezi inscenací a skutečností?

Když člověk otevře jakékoliv zprávy, negativní a zlé věci převažují. Paralela se například nabízí i ohledně obchodu s lidskými orgány. Ví se, že něco podobného existuje, ale příliš se o tom nemluví. V rámci příprav jsme podobná témata otevírali a natukávali. Jak říká autor: „Hra neukazuje utopický svět, ale svět v jeho nejhorší podobě.“

Hrajete v souboru RPG hry?

V souboru máme lidi, kteří je hrají. My jsme hráli na střední škole klasicky Dračí doupe. Občas někdo hraje na PC. Pochopitelně je to super.

Honza Šoacha

voňáci a kostky jsou vrženy a pak... A pak už nám to vlastně celé začne být trochu jedno, protože to nejsou reálné postavy, ale jen vyosené karikatury hry ve hře na hru – a těm už je povoleno vše a nic zde nemusí mít zákonitosti našeho světa. Někde hluboko uvnitř je v *Pomoně* uloženo téma násilí, vykořisťování a hrůz, které se odehrávají pod povrchem naší zdánlivě civilizované společnosti, a lhostejnosti, kterou vůči nim svět zaujímá. Jenže tohle zůstalo uvězněno za zbytečně komplikovaným fantasy cimbuřím.

Ivo Kristián Kubák

Vklad dětí do představení je větší než můj

Přátelství silnější než boží příkaz, tolerance silnější než předsudky a dětská fantazie silnější než režijní koncept. Tak vznikalo představení *Tučňáci na arše* pod vedením režisérky Moniky Semančíkové. O dětském muzikálu, kde hlavní roli hraje kamarádství, jsme si s ní krátce povídali.

Co vás inspirovalo k vytvoření biblického příběhu o potopě ve formě dětského muzikálu?

To není správně položená otázka. Spíše než biblický příběh nás inspirovalo přátelství. Záchrana kamaráda za každou cenu. I když všichni vědí, že se blíží potopa světa. V představení vystupuje skupina mladých lidí, kteří se znají dlouho. Přátelství je tedy pro ně velmi důležité. Kde můžeme překročit to, co bylo řečeno nad námi bohem nebo úřední holubicí, tam hranice překračujeme, protože nám morálka říká, že je správné zachránit kamaráda. To je pro nás velmi silné téma.

Nehrajete tedy o biblickém příběhu, ale o přátelství...

Vnímáme biblické téma a také spoustu dalších témat, která v našem příběhu jsou. Hrajeme o toleranci pod duhou, o nejrůznější jinakosti. Každý v sobě máme nějakou morálku a tolerujeme se navzájem. To je to, co si bereme z bible. Vnímáme však, že hrajeme hlavně pro děti, a proto je hlavním tématem přátelství.

Jaký je podíl invence dětí a invence vaší?

Vklad dětí do představení je rozhodně mnohonásobně větší než můj. Neumím to rozdělit na procenta, ale spíše jsem tvořila zpětnou vazbu dětským nápadům. Pokládala jsem jim otázky, které měly dovést představení k určitému cíli. Musím tedy říci, že z velké části tvořily představení děti pod mým dohledem. Není to tedy tak, že bych měla svoji režijní vizi. Sledovala jsem proces vzniku a korigovala jej.

Bylo složité řešit dramaturgii, zpěv a pohyb v inscenaci?

Vše probíhalo velmi intuitivně a instinktivně. S níkým jsme se neradili. Nemáme žádné konzultanty, hudební ani pohybové. Vše je postavené na tom, jak jsme si v sobě a pro sebe odůvodnili, že tučňáci jsou malí blázni a cvoci. Když herci na jevišti začnou řídit a blbnout a není to dokonalé, je to v podstatě jedno. Právě tím vznikl prostor pro tvorbu dětí.

Postoupili jste z Popelky. Pomohly vám nějakým způsobem reflexe dětské a dospělé poroty?

Určitě. Ukázaly nám věci, o kterých jsme sice věděli, že v představení jsou, ale netuшили jsme, že by je lidé mohli příliš vnímat. Překvapilo nás například, jak se vnímá obrovská tolerance pod duhou. Bylo nám jasné, že hrajeme o kamarádství, přijímání jed-

TUČŇÁCI NA ARŠE

Jak je to s vírou a kamarádstvím, když jste v průšvihů

Divadelní skupina Kukuč z Bohumína (sídlicí nyní v Karvině) může na první pohled zmást informací, že byla založena teprve v roce 2023. Takže je až podezřelé, jak sehaní a řemeslně zdatní jsou její členové. Až později se dozvíte, že se amatérskému divadlu věnují už deset let – a je to vidět (i slyšet). Vystupují suverénně a zároveň spontánně, dokážou si pohrát s každou, byť sebemenší situací a udělat malý rituál třeba i z vytahování přenosných mikrofonů z různých skrýší na jevišti a tento obřad za doprovodu živé hudby završit zapamatovatelnými vtipnými variacemi (či snad parodiemi?) na známé hity.

Inscenace Lucie Semančíkové *Tučňáci na arše*, která do Hronova přijela z Popelky Rakovník, by se rozhodně nemusela stydět ani v konkurenci s profesionály. Příběh o třech tučňácích, kteří se vetřeli na Noemovu archu, je totiž tím pravým ořechovkým pro rodinné publikum.

Na scéně není mnoho rekvizit, stačí vlastně jakási až starodávná vana na nožičkách, která poslouží jako nepohodlné sofa pro protagonisty a v důležitých chvílích se mění v kufr, do něhož se schovává „ten navíc“.

Vše, co se děje na scéně, je zjevně do detailů promyšleno. Každý z tučňáctva (a ovšem i bílá holubice) má svůj výrazně vyhraněný charakter, specifický způsob mluvy, gestikulace a chůze. Vzájemná

souhra protagonistů působí přesvědčivě a zároveň velmi mile. Výrazný důraz na kontakt s Bohem, ale do jisté míry i určité rouhání vůči němu, nepůsobí (snad) ani na věřící provokativně, či výsměšně. Je to prostě jaksi samozřejmý vztah – trochu jako v rodině, kterou milujeme a občas nám leze na nervy. Nicméně fakt, že ten kdosi nad námi a nebo tak trochu i v nás, jak v závěru podotkne jeden z tučňáků (no ano, vím, že to byla tučňačka), je stále přítomen, naladí diváka na jakousi zklidňující jistotu.

Padesátiminutové představení o cestě, přátelství, spojení, ale i netrpělivosti a někdy i nesnesitelnosti bližních si pohrává s danými tématy přirozeně a jen s lehkou nadsázkou. Vše je tu pocho-pitelné, ale rozhodně ne prostoduché. Právě tento přiměřený přístup dělá inscenaci přístupnou jak nejmenším, tak dospělým. I když nadsázka je samozřejmě patrná nejen z textu, ale i z přidávaných písní, které celek příjemně oživují a nadlehčují. *Tučňáci na arše* jsou zkrátka kvalitně realizovanou scénickou hříčkou, která vyvolá úsměv, ale je i inspirací k zamyšlení.

Jana Soprová

6

95. Jiráskův Hronov

Kukuč Bohumín

Zpívající tučňáci kontra Bůh

Bohumínský soubor Kukuč si pro svou inscenaci, jež byla do programu Jiráskova Hronova doporučena z Popelky Rakovník 2024, vybral mezi divadelníky poměrně populární text Ulricha Huba *Na arše v šest* (na serveru i-divadlo.cz najdete v tuto chvíli 12 jeho profesionálních inscenací). Ten je do velké míry založen na tom, že všechna ta boží hovádka, která v něm vystupují, neustále na něco zapomínají a skutečnosti, které jsou zcela zjevné, si neuvědomují. Ostatně na takovém pomýlení je postavena i zápletka – tedy potřeba naštosovat extra počet tučňáků, o kterých jsme se dozvěděli, že jsou výborní plavci, na Noemovu archu. Sledovat takovou kavalkádu natvrdoosti pro mě byl poněkud frustrující zážitek, obzvlášť v kombinaci s tím, že se v inscenaci porůznu žongluje se závažně působícími tématy, postavy se navzájem katechizují a vyznávají ze svého osobního vztahu k Bohu, ukazují se různé valéry víry, skepse, pochybnost, slepá oddanost atp., aniž by bylo možné poznat, co si o nich tvůrci vlastně myslí.

Náboženská témata tvůrci vlastně shrnou „poučením na závěr“, kde si Boha a vztah k němu definují po masarykovsku jako vnitřní morální kompas. Nezdálo se mi ale, že by se dva privilegovaní tučňáci rozhodli zachránit třetího z jakýchsi náboženských pohnutek, ale spíš prostě proto, že ho mají rádi a připadá jim kruté a nespravedlivé

přivést ho do záhuby. Jak to tedy postavy tohoto apokryfního příběhu s Bohem mají a co vlastně v tomto absurdním světě Bůh představuje, to z inscenace nezjistíme.

Jenomže vzhledem k tomu, že celou necelou hodinu strávenou s Bohumínskými jsem byla strhávána touhou performerek a performerů si kolektivně zablnout, nevadilo mi nakonec vůbec, že některá textem podaná témata nechávají ležet a běžet, dokonce si myslím, že se na řadu těch religionistických narážek mohli zvesela vykašlat. Inscenace by pak přímočařeji signalizovala, že se jedná v první řadě o trochu absurdní úlet, v němž jde spíš o muzikálové výstupy (k nimž mají Bohumínští vlohy!) s pretextovanými hitovkami a parodickými tanečky, a já bych proti tomu vůbec nic neměla, naopak bych tento přístup snáze přijala. S ohledem na toto jevištní skotačení působí *Tučňáci na arše* takovým studentským, chtělo by se mi říct až školně-besídkovým dojmem, což sice vzbuzuje negativní konotace, ale Kukuč dokázal, že i takový typ produkce si lze užít.

Na závěr cítím ještě potřebu ocenit ponožky. Když je performerstvo na jevišti v ponožkách, zpravidla to ve mně vzbuzuje dojem, že se bojí pošlapat baletizol, někdo jim zamknul boty v šatně nebo prostě nepřišli na adekvátní obuv ke kostýmu. Pro tučňáčí nohy to ale neplatí, na ty se ponožky hodí úplně náramně, zejména s významotvorným barevným odlišením. Jásám!

Kateřina Prášilová

noho druhým, ale důraz diváků na některá témata nás překvapil. Intuitivně jsme vnímali, že červená čepička reprezentuje holku a modrá kluka, malý tučňák má pružovanou čepici a hotovo. Vůbec jsme neuvažovali o mužském a ženském principu, že si muž neví rady a musí pomoci ženská, která smiřuje, dává dějům logiku a hledá cesty, jak všechny a všechno propojit. Rozdělení na kluka, holku a dítě jsme vůbec neměli v plánu.

Honzá Šoácha

7

pondělí 4. 8. 2025

Nahlédnutí do Hlavy Johna Lennona (či Džona Lemouna)

Rozhovor s Lenkou Tretiagovou
z Tanečního studia Light

Sleduji práci Studia Light dlouhodobě, ale tohle byl nejzvláštnější tvar, který jsem od vás viděla. Méně tance, více textů, muziky. Jak to celé vzniklo?

Celé to bylo inspirováno Lennonovými povídkami z knihy *Písání*. Zaujala nás ta nonsensová hra se slovy. Odtud jsme tedy vycházeli. Zpracovali jsme textů daleko více, než jste tady viděli. Pak jsme hledali principy, jak ty texty zpřítomnit, zdivadelnit, jestli je to vůbec možné. A k tomu jsme přidali Lennonovu muziku. Bavily je Lennonovy písničky, tak jsme si s tím hráli, oni si sami zvučili, zkusili si ty animáky. Jsou šikovní, a tak jsme jim dali volnou ruku, aby si s tím poradili podle svého. Je ovšem třeba říci, že to nevzniklo jako jevištní tvar. Je to vlastně část širšího projektu, který hrajeme jako imerzivní divadlo, kdy se naše pětipátrová ZUŠ promění v Hlavu Džona Lemouna, kam jsou lidi vpuštěni očima a ústy, můžou sami chodit a prozkoumávat nitro té hlavy, sledovat jednotlivé povídky. Pak se tam koná Lennonův koncert a zároveň je tam k vidění hodně výtvarných věcí. Jejich předchůdci v souboru, Lukáš Brychta a Štěpán Tretiag, jim radili, jak na to. Pro děti je to hrozně velká výzva zkusit si princip imerzivního divadla, poznat a vyzkoušet si tuhle formu, být odpovědný sám za sebe. V tom projektu nemůžu být zároveň v pěti patrech, takže hodně věcí si dělají děti samy a stojí si za nimi.

Zdá se mi, že v tomhle projektu jsou různé věkové skupiny promíchané víc než jindy. Od nejmenších po dospělé...

Ono je to tím, že děti odrůstají, je jich už hodně dospělých – a pořád neodcházejí a brzdí přísun těch malých. To, co jste viděli, jsou spíše sourozenci, nebo ti otrlejší. Jinak samozřejmě máme i mladší skupiny. Ale my na ZUŠ nemáme to pravidlo, že komu je osmnáct, tak odchází, takže zůstává tak dlouho, dokud je neodtáhne škola, studium v zahraničí nebo práce.

Písničky Beatles, to už je stará klasika pop-music. Nebyl to pro ně pravěk?

Zařadili jsme ty písničky logicky, protože děláme Lennonovy texty. Ale když se ptáte, muzika se jim hrozně líbila. Ta aranžmá jim udělala jedna z maminek. Určitě se v tom strašně moc našli a baví je to. Je to dost nadčasové. Když hrajeme všechny ty povídky, a máme jich dost, hodně téma směřujeme na mírové otázky Johna Lennona. V projektu máme i Yoko Ono s Lennonem v posteli, kam chodí diváci diskutovat. Myslím si, že i tohle je pro děti strašně důležité. Děláme na tom už třetí

Jau, můj hub!

Nedělní odpoledne nám kromě nedeštivého počasí zpestřil také stálý účastník Jiráskova Hronova Taneční studio Light s autorskou performance *U Hubaře*.

Ostatně jako vždy nám i letos TS Light dokazuje, že se stále jedná o pohybově sebranou skupinu neohledně na mohutný počet svých členů. Jejich taneční výstupy jsou pokaždé řemeslně dobře odvedené, o tom žádná. Hudební čísla jsou pestrá, chytlavá a atraktivní v souvislosti s nastudováním písní známého britského hudebníka Johna Lennona.

Ve výsledku se mi celá performance dělí na jednotlivé samostatně fungující taneční výstupy – což není myšleno nijak pejorativně –, které jsou rámcově propojeny dadaistickou formou, slovním humorem a písněmi Johna Lennona. Pomyslná dějová linka postavy, která se nekontrolovatelně stále směje, což zapřičiňuje, že nemá žádné přátele, dostatečně nedrží pohromadě, jelikož je její přítomnost přiškrtnuta množstvím chytrého slovního humoru a nonsensů, které svou propracovaností strhávají veškerou pozornost. Z celkové taneční kompozice si nejsem zcela jistý, zda soubor aktivně pracuje s tím, aby si divák z posledního výstupu – a vlastně z kompletní performance – odnesl nějaké ponaučení týkající se (ne)přátelství, které je

průběžně tematizováno, a nejsem schopný se zbavit pocitu, že je to trochu odjinud.

Po zhlédnutí nabývám dojmu, že se antagonist*ka ve finále rozhodne rezignovat na jakákoliv přátelství, protože mu*jí nejsou společností umožněny. Jenže toto vyznění se pod nánosem dadaisticky laděných scén, skečo-pohybových výstupů a písní Johna Lennona vytrácí.

Taneční studio Light je velice kreativní při tvorbě neokoukaných pohybových a tanečních obrazů. Velice chytrá je situace vyřazení zubů, v níž jsou nemocné zuby naznačeny herečkami v černých trikách, jejichž počet s postupným klepáním kladívka klesá. Na scénu následně přichází řada mladíků v bílých trikotech do totožné formace, v níž byly předtím slečny, čímž značí lepší, krásnou a blyštivou zubní protézu. Za povšimnutí rozhodně stojí i samotné ohraničení tanečního představení. Někteří si zpočátku nemusí uvědomit, že počáteční chichotání je součástí performance, a diví se, co se vlastně děje. Už v ten moment nám je předkládáno hlavní téma, aniž bychom si toho byli vědomi, čímž paradoxně jevištní událost i vrcholí.

Milan Hábl

8

95. Jiráskův Hronov

Surreálné Lennonovo písání a zpívání

Taneční studio Light je jako divoce tepající srdce. Množství mladých a nejmladších lidí na jevišti mě vždycky doslova zavalí vlnou nefalšované pozitivní energie. A vždy přináší něco nového. Tvůrčí proces, který probíhá pod taktovkou Lenky Tretiagové, má vždy silnou linku, výrazný edukační prvek a je vždy okořeněn temperamentem, který dokážou přinést právě jen mladí a nejmladší umělci.

Titul *U Hubaře*, byť v anotaci vysvětlen, mi nic neříkal – o to větší bylo překvapení, když dvacetiminutovka „lajťáků“ začala nečekaně. Ale po celou dobu udržela silnou energii a hravost.

Nejprve se z hlediště ozývá stále silnější smích, řehot, takový, že všem z toho tak trochu cuká v oku... Pak se začnou kolem hlediště míhat obrazy a ozývat našťvané hlasy proti téhle rušičce. Pak se hlasy zhmotní, všichni se postupně vrhají na jeviště a spustí kolotoč nonsensových dialogů, takže mozek musí neustále

pracovat, aby zmatená mysl pochopila, jakým jazykem se tu vlastně mluví. Tanec tedy nechybí, ale tentokrát je hodně kontaminován texty, muzicírováním

a zpěvem. A je to zábavné. V rychlém sledu se střídají nejrůznější variace beatlesovských písniček a hodně drsných scének u lékaře, který svérázným způsobem léčí nemoci svých pacientů (mj. zábavný tanec černých zoubků a bílých protézek). Celé to na mě působí, jako bychom se společně točili na hodně bláznivém kolotoči někde uprostřed vesnice lidojedů...

Sečteno a podtrženo, tahle parta čítající několik desítek lidí od nejmenších po dospělé je přesně sehraná, a navíc v tomto projektu ukázala, že jejich umělecké dovednosti sahají do nejrůznějších koutů. Vedle skupinových tanečních choreografií výborně zpívají, hrají na nejrůznější nástroje, a tomu všemu dokážou dodat energii, která se nedá na-diktovat, ale tryská zevnitř souboru.

Jana Soprová

PS: Až následně jsem se dozvěděla, že tohle byl vlastně jen dílek z velkého imerzivního projektu v jejich domovské ZUŠ. Tak jen doufám, že se mi snad podaří vidět celé představení *V hlavě Džona Lemouna*. Tenhle sympatický úlet Tanečního studia Light mě fakt dost baví.

rok, na počátku jsme dlouho pátrali, proč je ten humor tak strašně černý. Oni sami si zjišťovali věci o válce ve Vietnamu a došli jsme k tomu, že ta americká demokracie nebyla zdaleka tak růžová, jako jsme si ji v těch letech odtud představovali. Takže z tohoto pohledu to pro soubor byl i proces zjišťování a zrání.

Jana Soprová

Druhý díl možná za padesát let

Minireportáž z besedy se souborem Polaroid

Inscenace *everyBODY* má tu přidanou hodnotu, že po každém představení následuje diskuse se souborem. Coby člověk, který tyto takzvané *post-show talks* na různých festivalech poměrně často moderuje, bych rád hluboce smekl klobouk před tím, jak si soubor zvládá velice suverénně tento nesnadný žánr odbavit sám, a to tak, že i besedující obecnstvo má příležitost popřemýšlet si o vlastním vztahu k daným tématům. Informačně to bylo tak hutné, že mi z připravených otázek na soubor už nic nezbylo – a místo tradičního krátkého rozhovoru tak nabízím výpisky z debaty po první hronovské repríze. Otázky padaly porůznu z obecnstva, například od naší skvělé (toho-času-ex-)kolegyně Johany Jurášové, já jsem jen tiše seděl, rád poslouchal, občas zvedl ruku při průzkumných otázkách (komentoval někdy někdo moje tělo tak, že mě to mrzelo? jo, jasně – komentoval jsem někdy něčí tělo já? doufám, že ne, ale čert ví) a nakonec neodolal a na chvíli zapnul diktafon.

Jak jste pracovali se sesbíranými výpověďmi? Zvažovali jste, jestli tam říkat i ta upřesnění typu „kamarád, 22 let“? Někdy je u dokumentárního divadla zajímavá i určitá fikce, kdy přesně nevíme, nakolik člověk na jevišti líčí svůj vlastní příběh...

My jsme se snažili u těch hlavních rozhovorů soustředit na ten text jako takový: nehrajeme nějakou osobu, ale prostě čteme výpovědi. Nesnažili jsme se to nějak nadbytečně interpretovat. / Toho materiálu už jenom z těch rozhovorů z ulice bylo hrozně moc – chceme poděkovat našim lektorkám Maruše a Ivetce (Marii Bravencové a Ivetě Kocifajové – pozn. red.), protože ony všechny ty rozhovory milionkrát poslouchaly, sestříhaly je a udělaly z toho zpracovatelný materiál. / Hledali jsme lidi, kteří mají ke svému tělu pozitivní vztah, aby to nebylo jenom celé negativní, a úplně jsme takové lidi nenašli. I u těch, u koho jsme si mysleli, že určitě nic neřeší, se něco našlo.

Cílili jste záměrně na témata typická pro určitý věk?

My si občas děláme na diskusích srandu, že budeme dělat druhý díl – ale k problémům starších lidí ještě nemáme úplně co říct, máme k nim respekt. Asi jsme mohli dělat rozhovory, ale nejbližší máme k pubertě a k dospělosti, mezi kterými zrovna jsme. Chtěli jsme vycházet z nás, z našeho okolí. Třeba bude časem druhý díl – možná tak za padesát let.

Michal Zahálka

everyBODY

Dokonalé nejsou ani princezny

Soubor Polaroid, působící pod záštitou brněnského Divadla Polárka, se dlouhodobě zabývá autorským a dokumentárním divadlem, jehož smyslem je nejen konečný výstup inscenace, ale i cesta, jež k němu směřuje. Protože právě na ní dochází k nesmírně cennému procesu poznávání sebe sama i způsobu, jak toto poznání vtělit do divadelního tvaru.

Tentokrát se soubor zaměřil na vnímání tělesné schránky, což je téma, které v době nikoli nepodstatného vlivu youtuberů, influencerů a dalších ďábelských našeptávačů sociálních sítí opět silně hýbe společenským míněním. I když z vlastní zkušenosti své bezmála sedmdesátileté životní pouti moc dobře vím, že to, jak vnímáme sami sebe, i to, jak působíme na své okolí, řešila a řeší každá generace. A v mém případě holčičky, která už ve školce převyšovala okolní dítku nejméně o hlavu a půl, to vím ještě o něco líp.

Scénář *everyBODY* vychází z obsáhlého anketního výzkumu, využitého i ve zvukovém plánu inscenace. Zaznívají v něm autentické hlasy respondentů od předškoláků přes teenagery a dvacetileté až po čtyřicátníky, respektive čtyřicátnice.

Začíná se doslova „ab ovo“, tedy od početí a vývoje embrya. A už tady je hlavním kritériem paradoxně zjev. Víte, jak vypadá embryo ve druhém, dvacátém či čtyřicátém týdnu? Následují rádobytípné hlášky rozněžného příbuzenstva nad novorozencem a posléze neméně trapné narozeninové fráze. Osobně si moc dobře pamatuju, jak mě vytáčela každoroční bodře pronášená věta: „Bože, tys zase

vyrostla!“ A s jakým zadostiučiněním jsem očekávala jazykové zaškobrtnutí příbuzenstva nad vzápětí dobře míněnou radou: „Už ale nerosti! Sakra, anebo nerost?“

Hlavní tématem inscenace *everyBODY* je otázka, jak vlastně má vypadat dokonalý člověk. A přestože dětský hlásek tvrdí, že nejhezčí jsou princezny, krátké pohádkové extempore vyvrátí i tuto idealizovanou pravdu. Inscenace se letmo dotkne i témat transgenderových, vtělených do nápisů TOP surgery, GENDER dysphorie, BODY issues aj., nespokojenosti s vlastním tělem vyvolané diktátem sportovních trenérů a řady dalších projevů konfrontace s tělesnou schránkou.

Sympatické na padesátiminutovém představení je evidentní osobní zaujetí tématem, jež je dvanácti aktérům nejspíš hodně blízké a jež je vtělené do velmi autenticky uchopených osobních výpovědí. Méně přesvědčivý už je divadelní tvar, kde nakládání s dřevěnými rámy, cedulemi i dalšími rekvizitami působí občas dost mechanicky a naučeně, stejně jako obecné choreografie tanečních scén. Tam, kde se aktéři mohou chytit konkrétní situace, jako je třeba scéna v tělocvičně, dění na scéně výrazně ožije. I přes výše uvedené výtky ale pokládám *everyBODY* za velmi cenný divadelní počín, právě pro onu osobní zaangażovanost na přípravě i výsledném tvaru inscenace.

Radmila Hrdinová

10

95. Jiráskův Hronov

Úděl těl

Brněnský divadelní soubor Polaroid, určený pro studenty středních a vysokých škol, působící autonomně pod hlavičkou Divadla Polárka, se dlouhodobě zaměřuje na autorské a dokumentární divadlo. V uplynulých letech jsme se na přehlídkách setkali s jejich *Mariou M.* věnovanou Marii Montessori, a s *Digitálními domorodci*, věnovanými životním výzvám, trablům i radostem tzv. generace sněhových vloček. Tvorba inscenací je pro Polaroid experimentem, zkoumáním a objevováním – sebe sama, divadelních forem, aktuálních témat a způsobu, jak skrze divadlo vyjádřit vlastní názor. U jejich nejnovějšího kusu *everyBODY* je výchozím námětem lidské tělo, vlastní i cizí, a trable a radosti s ním spojené.

Soubor společně s vedoucím tandemem KOBRA (Iveta Kocifajová a Marie Bravencová) k tématu přistupuje mnohostí metod a postupů: nejprve sesbírali (nejspíše nesmírně široké) množství autentických výpovědí od respondentů mnoha věkových kategorií – pokud si správně pamatuji, oscilovaly od předškolního věku do 47 let. Tyto nahrávky (z nichž je část reprodukována už při našem vstupu do sálu) pak buď slyšíme v jejich reálné podobě, nebo čtené někým z herectva. Dozvíme

se z nich nejen, co si zpovídání myslí o jiných a jaké jsou jejich ideály, ale především, co si myslí o těle vlastním (a často i kdo konkrétně jsou a jejich věk). A někdy jdou tyto odpovědi opravdu na tělo [sic!]: vyprávění ženy s hysterecto-

mií nebo transgender osoby patří k těm skutečně silným okamžikům inscenace. A zcela logicky pak tyto těžkotonážní příběhy odlehčují [sic!] naivními dětskými úvahami, které jsou mnohdy překvapivě konkrétní a povětšinou úsměvné. Dalším neméně důležitým inspiračním zdrojem je pak samo performerstvo. Není jisté, zda se do inscenace dostal konkrétní příběh všech dvanácti, ale jednoznačně v inscenaci poznáváme zpovědi kolektivní (zejména všechno žactvo světa traumatizované tělocvikem), příběh příbuzenský (sestry-bulimičky) a v úplném finále pak obdobný a snad již vyřešený nedávný osud přímo jedné z performerek. Modelové [sic!] situace ze sportovních soutěží a klání nám zase v mnohém připomenou útrapy *Baletek* Miřenky Čechové. A tyto kousky skládačky pak ještě špičují zdánlivě banálními mikrosituacemi z rodinného prostředí, které mnohdy nevědomky formují tak citlivý vztah k vlastnímu tělu.

Na takto široké ploše sesbíraného materiálu pak všichni společně sestavují generační výpověď o sebe-nejistotě, pocitech ostudy, odvrhnutí ze smečky, touze po životě ve světě bez zrcadel, a současně i o sebezpřijetí, schopnosti začlenění do kolektivu a nalézání vlastní identity. A protože je to experimentující divadlo, používají k tomu všechny možné inscenační prostředky od pohybového divadla přes ritualizované po objektové, tu s větší, tu s menší přesností a kvalitou řemesla, ale vždy velmi citlivě a korektně. V inscenaci je tak vlastně trochu od všeho na dané téma a vše má tak nějak stejnou váhu [sic!], což je také její jediná slabá stránka. V této permanentní rozkmitanosti

foto na této dvoustraně Maxim Bajza

od nás k nim a zase zpět nám vlastně tak trochu soubor proklouzne a trochu se za ní i schová. Ve chvílích, kdy jde totiž skutečně s kůží na trh [sic!], je nejautentičtější, nejsoustředěnější a nejosobnější. A závěrečná *My Body Is a Cage* (píseň kanadských Arcade Fire interpretovaná ve známější a pomalejší cover verzi Petera Gabriela) je toho jen zářným důkazem.

Ivo Kristián Kubák, 48 let

Geissleři na bojišti života a divadla

Kdybychom v nejmladší generaci hereckého dorostu hledali výjimečný talent, mnohým z kritické obce by jistě naskočilo jméno Vojty Franců. Ostatně jeho všestrannosti si (ještě před dokončením studia na činoherní katedře DAMU) povšimla nejen různá divadla, ale i kritika. Výčtu exkluzivních a mnohdy hodně extravagantních hlavních rolí – jako Orlando či Benjamin Button v Městských divadlech pražských – či celé škále projektů u Geisslers Hofcomedianen (včetně autorských) kraluje *Simply Simplicius*, za kterého si vysloužil nominaci na Cenu Thálie v oboru alternativní divadlo, ale bezpochyby i pozornost kritiků, kteří jej označili v anketě za talent roku. To je možná

až příliš velká porce pozornosti pro jednoho mladého člověka, který se už od talentu přehoupl do vyššího hereckého levelu. Tak snad vydrží. Přiznám se, že po intimním prostředí Vily Štvanice, kde byl *Simply Simplicius* k vidění poprvé, jsem z rozlehlého prostoru Jiráskova divadla měla dost obavy. Ale, jak se ukázalo, scénická verze v režii Petra Haška dokázala díky vhodnému umístění pozoruhodné scénografie Veroniky Traburové (nakloněná rovina kruhu s okýnký a kouzlení s využitím doslova „živého“ kusu látky, i díky chytrému svícení) vytvořit pozoruhodnou verzi světa, který je titěrný a obrovský zároveň. Zajímavá scéna by bez herců zůstala jen artefaktem... Nicméně schop-

ných umělců v různých generacích mají Geissleři na rozdávání. Kromě Vojty Franců, který si v rámci této inscenace vysloužil absolutorium, pokud jde o zdolání snad všech nočních můr herců (od nahoty přes intenzivní realistické znečišťování od hlavy k patě po drsné souboje a neustálé nebezpečné balancování na nakloněné scéně), je tu výborně nahrávající Petr Šmíd v celé plejádě rádců a zrádců, v něž se měnil doslova mrknutím oka. A ani ostatní se nenechali zahanbit. Skutečně inspirativní představení. A jen tak mimochodem ukázali, jak báječné divadlo dokážou dělat lidi, kteří koneckonců vzešli z řad amatérů.

Jana Soprová

95. Jiráskův Hronov – neděle

13

pondělí 4. 8. 2025

Knížky o divadle letos na schodech u divadla nekoupíte, ale...

... spoustu zajímavých knih z produkce Národního institutu pro kulturu seženete u dobrých knihkupců nebo na e-shopech eshop.nipos.cz a prospero.idu.cz.

Stručný výtah #1 Norská žena

GENERÁLNÍ PARTNER FESTIVALU

MINISTERSTVO
KULTURY

KRÁLOVÉHRADECKÝ
KRAJ

TRADIČNÍ PARTNEŘI FESTIVALU

STÍNOVÝ CLUB #003

Národní institut pro kulturu
Czech Cultural Institute

**Databáze českého amatérského divadla
je přehledně členěna doází –
Soubory, Přehlídky, Osobnosti,
Vzdělávací projekty, Malované opony...**

**Přesvědčte se sami
na www.amaterskedivadlo.cz!**

Win-vin

Přátelé, tohle bylo naposled. Půl dne to vypadalo, že slovní zásoba se už nikdy nevrátí. Déšť nás zahnal do Tritonu na červené. Vězte, že ať z oblohy padá cokoli, je lepší s pokorou na svou hlavu přimnout kroupy, blesky i pavlač. To, co se vaší hlavě může stát zvenku, není nikdy tak děsivé jako to, co může přijít zevnitř.

Zweigeltrebe, Triton, 1 dcl 23Kč.

Barva: Intenzivní temně rubínová barva s višňovými odlesky.

Vůně: Víte, jak je to cítit v továrně na červené praporky? Takhle! Netřeba točit sklenkou, stačí, že se to v Hronově stočí do kelímku, a do hodiny je ve Spolaně poplach. Je to odér, kterým se vyhrávají války, ale ztrácejí místa mezi civilizovanými národy. Odkrytí masového hrobu kvasinek, nehoda v dole na grafit. Jako byste vařili aceton a on se vám drobiček přichytil, no. Vzpomeňte na všechny ty drobné amébky, na hlavonožce a paryby, na opice a neandrtálce. Vzpomeňte, jak se příroda zatraceně nadřela, aby vyvinula čichový orgán, který vás ochrání před vypitím něčeho, po čem vám opadají chapadla, vyschne mozkomíšní mok a krční mandle se odplíží předstírat, že jsou dohromady brzlík. Jediné přivonění přeloží slovo „utíkej“ do pěti tisíc jazyků.

Chuť: Ne tak kataklyzmatická jako vůně, ale věděli jste, že bolest teče? Po jediném napití se komplexita člověka redukuje na vrískající žáhu a popraskané bulvy otočené panenkami dovnitř. A samozřejmě jemný dotek grapefruitové kůrky.

Verdikt: Jakékoli body by byly bodyshaming. Modrý Mauricius punku. Hrabiví trpaslíci nějak minuli Balroga a prokopali se ještě o pár pater hlouběji. Fly, you fools!

Jan Duchek

15

pondělí 4. 8. 2025

HLAVNÍ PROGRAM

14:00–16:00 (B, D)

Malý sál Jiráskova divadla

PC – Problémový klub

15:30 (C) a 20:00 (D)

Jiráskovo divadlo 80´

Tantehorse Praha

IRIS

14:00 (C) a 16:15 (D)

Sál Josefa Čapka 65´

DISK Trnava / Slovensko

Konvekcia. Idioti sú tí druhí!

21:00

Sál Josefa Čapka 35´

Divadlo Navenek Kadaň

Vnolam

17:30 (A) a 19:30 a 21:45 (B)

Sokolovna 70´(P)

Blok – Loutkářská Chrudim

Hana Voříšková a Markéta Stránská, Choceň

Jabka

Bažantova loutkářská družina, Poniklá

Maryša Vávrová

14:30 a 17:45 (B) a 20:30 (A)

Zimní stadion 80´(P)

Blok – Loutkářská Chrudim

Přespolní, Vševidy a Strakonice

MATER SOLITARIA

Frgál na nitkách, Brno

Maryška

22:00–00:00

Malý sál Jiráskova divadla

DK – Diskuzní klub

DOPROVODNÝ PROGRAM

15:00–15:45

park A. Jiráska – velká stage

Nosálci

DIGITIME / pohádka

16:00–16:30

fara u kostela Věch svatých

Leona Houdková

Dělat se pořád musí

16:00–16:35

park A. Jiráska – malá stage

LS Klubíčko

Bajaja / pohádka

17:00–18:00

park A. Jiráska – velká stage

koncert – folk

Damtrio

18:00–19:00

park A. Jiráska – malá stage

Dort v kapse – epická impro bitva!

Dort v létě!

19:30–20:30

park A. Jiráska – velká stage

koncert – bluegrass

Malina Brothers

21:15–22:30

park A. Jiráska – velká stage

koncert – folk a irské písně

Chvíle

22:15–23:25

fara u kostela Věch svatých

DS Jiří Poděbrady

Radúz a Mahulena

22:45–23:45

park A. Jiráska – malá stage

koncert folkové písničkářky

Blondýna

Došlo do redakce

Zdravím a pozdravuji,

rád bych se se širším publikem podělil o první zážitek z blackboxu.

Musím ocenit upgrade oproti loňsku – jen škoda, že elevace nemá ostřejší stoupání.

Nicméně hlavní poselství míří k těm, kdo se nacházejí během představení mimo blackbox. Absolutně není zvukotěsný – a i umírněný hovor na kraji hrací plochy je dost rušivý.

Lukáš

Milý Lukáši,

seděl jsem v blackboxu na tomtéž (prvním) představení a souhlasím ve všech bodech. Elevace bude prý vzata do úvah pro příští ročník, ohledně hlucení snad již byla podniknuta patřičná opatření – nicméně apel na ohleduplnost všech vůči všem je každopádně vždy na místě.

Za redakci děkuje a zdraví

Michal Zahálka

INTERNÍ REDAKČNÍ SDĚLENÍ

Lukáš má (jako každoročně) narozeniny!

My máme (jako každoročně) přání jediný!

HLAVNÍ PARTNEŘI FESTIVALU

CDS NÁCHOD

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER

Česká televize

Zpravodaj 95. Jiráskova Hronova 2025

Vydává organizační štáb.

Redakce: Michal Zahálka (šéfredaktor), Jan Duchek, Milan Hábl, Radmila Hrdinová, Ivo Kristián Kubák, Lukáš Křížek, Kateřina Prášilová, Jana Soprová, Honza Švácha (redakce), Ivo Mičkal (foto), Michal Drtina (grafika a zlom).

Jazykovou korekturou prošlo s odřenýma ušima.

Stránky festivalu: www.jiraskuvhronov.eu **E-mail:** JHpravodaj@gmail.com